

15 MAART 1923

No. 6

28e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Een valsch getuige zal niet onschuldig zijn; en die leugenen
blaast, zal niet ontkomen. Spreuken 19 : 5.

REDE

uitgesproken door Apostel David O. Mc. Kay,
in de Rotterdamsche Conferentie, 14 Jan. 1923.

(Morgen-vergadering).

(Slot).

Toen de oude filosoof tegen zonsondergang terugkeerde, vond hij de drie vrienden wachtende aan de poort om hem te verwelkomen. Aan den eerste gaf hij het hagedoorntwiggje, aan den tweede de roos en aan den derde gaf hij de lelie. Plotseling riep de man, die het hagedoorntwiggje bezat: „Hier is een dood blad aan den stengel van mijn hagedoorntwiggje!” De tweede zeide: „En hier is een doorn aan den stengel van mijn roos.” En de derde riep: „Hier is vuile aarde aan den wortel van mijn lelie!”

„Laat mij eens zien”, zeide de geleerde. Van den eerste nam hij het hagedoorntwiggje, van den tweede nam hij de roos en van den derde de lelie. Hij trok het doode blad van het hagedoorntwiggje en gaf het aan den eersten buurman. Hij nam den doorn van den rozenstengel en gaf hem aan den tweede. Hij veegde de vuile aarde van de wortels der lelie en gaf haar in de handen van den derde. Het hagedoorntwiggje, de roos en de lelie in de hand houdend, zeide hij: „Nu heeft ieder van u datgene, wat hem het eerst opviel. Gij zocht naar het doode blad en gij vondt het. Gij zocht naar den doorn, hij wàs daar. Gij vondt het vuil aan de lelie, omdat ik het aan de wortels had laten zitten. Gij kunt houden wat het eerst uw aandacht trok. Ik zal het hagedoorntwiggje, de lelie en de roos behouden om de schoonheid die ik in hen zie.

Nu, ieder van ons zal misschien een dood blad, een doorn, of een weinig vuil aan zijn leven vinden kleven, maar een ieder heeft ook een hagedoorntwijgje, of een roos of een lelie in zijn of haar karakter. Zij, die het volmaaktst opgroeien in den tuin van God, zijn de mannen en vrouwen, die naar het goede, de roos en de lelie, zoeken in elkanders karakter.

Nu, mijne broeders en zusters, de bloemen in Gods tuin vertegenwoordigen het Koninkrijk Gods. Mag ik u dezen morgen dit feit in uw gedachten brengen, dat „het leven is een tuin”. Wij kunnen zaaien de zaden van blijdschap of ellende. Onkruid of teere bloemen kunnen ontspruiten. Diegenen, die wij opkweeken, zijn ons eigendom. De volmaaktste bloem in het Koninkrijk van God is Christus, de Verlosser der wereld; en God verlangt dat al zijn kinderen er naar zullen streven hem gelijk te worden.

Geloof in God, geloof in Jezus Christus, bekeering van zonden, doop door onderdompeling, door hem, die de autoriteit van God bezit, waarin aardsche dingen begraven zijn met Christus in den doop, opdat gelijk Christus uit het graf voortkwam, zoo ook wij ons zouden kunnen koesteren in het zonlicht van den Heiligen Geest; de bevestiging door hem, die autoriteit heeft, door het opleggen der handen; deze zijn de fundamenteele wetten des levens noodig tot zaligheid en heerlijkheid in den tuin in het Koninkrijk van onzen God. Maar aan deze eerste beginselen moeten wij toevoegen: aan ons geloof deugd; aan deugd wetenschap, aan wetenschap geduld, aan geduld vroomheid, aan vroomheid broederlijke vriendelijkheid, aan broederlijke vriendelijkheid weldadigheid, want indien deze dingen in u zijn, zullen zij u niet woest noch onvruchtbaar laten in de wetenschap van onzen Heer Jezus Christus.

God helpe ons dezen morgen en iederen volgenden dag van ons leven, opdat in de toekomst Christus, onze Heer, wanneer Hij op de leden van Zijn Kerk wijst, zal kunnen zeggen tot den Vader, wat deze onschuldige, kleine jongen zeide vanmorgen: „Zie Vader, dit breng Ik u, omdat wij u liefhebben”. Dan zullen Gods doeleinden in de menschheid zijn voltooid, want Hij heeft gezegd: „Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen”. Ik bid, dat deze zegening de onze moog' zijn, en dat wij vereenigd mogen zijn in dat Koninkrijk tot één, aangenomen als de uitgezochtste bloem in den tuin van onzen Vader en dat er geen onkruid onder ons zal zijn, in den naam van Jezus Christus! Amen.”

(Middag-vergadering).

Na bijna 2 dagen hier in deze conferentie onder u te hebben doorgebracht, vind ik het zeer moeilijk u datgene bekend te maken waar ik toe geroepen ben. Wij hebben Pres. Lillywhite ondersteund als President van de Nederl.-Belgische Zending en Zuster Lillywhite als Presidente van de Zuster Hulpvereniging. Vóór een volgende Rotterdamsche conferentie zal plaats vinden, zullen Broeder en Zuster Lillywhite ontslagen zijn.

Zij hebben hun zendingen hier in dit zendingsveld op de meest eervolle wijze vervuld en de Heer heeft hun werken aangenomen en roept hen nu naar een ander veld van werkzaamheden. Zij zullen w a a r s c h i j n l i j k in 't begin van Februari vertrekken, maar wij wenschen dat zij zullen voortgaan zooals zij gedaan hebben, totdat wij in gemeenschap kunnen komen met het eerste Presidentschap betreffende Pres. Lillywhite's opvolger. Er is zoo veel wat ik zou willen zeggen ter waardeering van hun waardevolle diensten, hun geloof, hun oprechtheid en hun toewijding aan het werk van God, maar gij weet het, gij gevoelt het, dus waarom zou het noodig zijn tijd te verspillen door datgene in armzalige woorden uit te willen drukken, wat uw harten zoo luide verkondigen. Ik wil echter aanhalen de hulde, die een dichter brengt aan „trouwen dienst”.

Wie van dag tot dag zijn plichten doet,
Zowel in voor- als tegenspoed,
Geloovend: 't is Vaders wil alléén,
Vindt ware grootheid hier beneên.

Wie op zijn post blijft, waar 't ook zij,
Geloovend zijn God is hem nabij,
Hoe need'rig 't werk van zijn hand,
Verheft zich tot den adelstand.

Voor hoog en laag, één toetssteen, één,
't Welk is: Zijn best doen hier beneên!
Wie steeds zijn beste krachten geeft
Sterft zonder schuld aan hem die leeft!

Pres. Lillywhite en zijn geliefde vrouw hebben gewerkt met al de krachten die zij bezaten. Zij hebben hun post trouw bewaard. Zij wisten dat God hen tot deze post geroepen had; daarom zal al datgene wat zij verdienen — gelijk de dichter zegt — tot hen komen. Maar dat gedicht kan ook aangehaald worden voor iemand, wier pogingen niet het gewenschte succes hebben. Iemand kan deze positie bekleeden, al zijn kracht in dit werk gebruiken en toch geen resultaten verkrijgen; daarom zou ik aan deze hulde een h o o g e r e willen toevoegen.

Terwijl zij hun roepingen vervulden, hadden zij, behalve den wensch om te werken, de leiding en inspiratie van den Heer, en met dezelve, den gezamenlijken steun van deze mannen, geroepen om voor dezelfde zaak te arbeiden, en de sympathie en medewerking van de Heiligen der Laatste Dagen in de Nederlandsche Zending; en die medewerking heeft de Nederlandsche Zending opgevoerd tot de meest bewonderenswaardige hoogte.

Wanneer wij zijn eervol ontslag en Zuster Lillywhite's eervol ontslag teekenen, zal het zijn met het volle besef dat zij verdienen het „goed gedaan”. God zegene hen te allen tijde. ik bid het in den naam van Jezus Christus, Amen.

(Avond-vergadering).

Toen ik als knaap nog op school ging in een klein stadje 12 mijlen ten oosten van Ogden, las ik eens een verhaal, getiteld: „De kleine held van Haarlem”. Sinds dien dag heb ik er altijd naar verlangd Haarlem te bezoeken, en ofschoon ik den middelbaren leeftijd bereikt heb, ben ik nog steeds verlangend te weten of men mij de plek zou kunnen laten zien, waar de kleine held den ganschen nacht zijn hand in het gat van den dijk hield. Dit verhaal gaf mij een uitstekenden indruk van het Hollandsche volk. Voor mij was die kleine Hollander werkelijk een held.

Er zijn velen van uw volk, die tot denzelfden wijk behooren als ik. Mijn omgang met hen heeft er toe geleid slechts mijn goede opinie van diegenen, die dit land bewonen, te versterken en mijn ondervinding, gedurende de eerste 36 uren, die ik hier in Holland doorbracht, verhoogde mijn bewondering voor het volk. Ik ben trotsch op de leden van de kerk van Christus, gelijk ik hen ontmoet heb gedurende deze conferentie, en vóór ik inga op mijn onderwerp van dezen avond, wensch ik een woord van waardeering te uiten voor de pogingen gedaan door zendelingen en leden van de conferenties om deze vergadering tot een succes te maken. En in 't bijzonder wensch ik waardeering te uiten voor de goede diensten, bewezen door het koor en de broeders en zusters, die deelnamen aan de solo-zangnummers.

Er is echter één ding, waarin het volk van Holland, buiten de kerk, gelijk is aan alle andere volken, die de kerk van Christus niet kennen, noch haar doel, maar ik wil dit wel zeggen, en misschien is mijn uitspraak voorbarig, dat ik minder blind vooroordeel in Holland ontmoet heb dan in Groot-Brittannië. Maar er is een neiging over de geheele wereld om de leden van deze veel-belasterde kerk verkeerd te beoordeelen. Mag ik u dezen avond vragen, mij te willen volgen, wanneer ik deze organisatie beschouw van mijn standpunt, door mijn oog.

„Aan hunne vruchten zult gij ze kennen. Leest men ook een druif van doornen, of vijgen van distelen? Alzóó iedere goede boom

brengt voort goede vruchten, en een kwade boom brengt voort kwade vruchten. Een goede boom kan geen kwade vruchten voortbrengen, noch een kwade boom goede vruchten voortbrengen. Iedere boom, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouden en in het vuur geworpen. Zoo zult gij dan hen aan hunne vruchten kennen." (Matth. 7 : 16-20).

De godsdienst, die het meest geschikt is om mannen en vrouwen tot eeuwige zaligheid te leiden, is die godsdienst, die de menschen heilig maakt, — zoowel des Maandags als des Zondags — de godsdienst die een mensch eerlijk maakt tot zijn medemenschen, een godsdienst, die het huisgezin het bolwerk van den Staat maakt, de godsdienst, die de geheele organisatie van de kerk gebruikt ten dienste der menschheid, de godsdienst, die het persoonlijke hart, de ziel van het huisgezin en van den Staat één zal maken met Jezus Christus, onzen Heer.

Laten wij eenige vruchten plukken van de Kerk der Heiligen der Laatste Dagen, proeft ze en ziet of zij goed zijn. „Aan hunne vruchten zult ge ze kennen.”

Wat onderwijst de kerk u om voor u zelf te doen? In de eerste plaats zegt zij u zorg te dragen voor uw lichaam, want het is de tempel in dewelke de geest des menschen woont, en alles wat dat lichaam zoude bezoedelen, wat het zoude verzwakken en tot een onheilige plaats maken, moet gemeden worden. Als gids is u gegeven door Joseph Smith door openbaring „Een woord van wijsheid”, hetwelk het noodzakelijk maakt voor iederen getrouwen Heilige der laatste dagen om 1°. zich te onthouden van heete dranken, van het gebruik van tabak en van sterken drank. De wereld zal het misschien niet eens zijn betreffende de voordeelen van deze onthouding, maar wat zijn de vruchten die komen door het in acht nemen van dit beginsel? Ik zal dr. Sullivan van het Bisschop Museum te Honolulu laten antwoorden. Hij is geen lid van de kerk en vertegenwoordigde het gouvernement, trachtende den oorsprong van het Hawaiïan-volk te ontdekken. Ik weet, dat hij bijna iederen Hawaiïan op de Hawaiï- en Oahu-eilanden, en zoodoende ook de leden van de „Mormoonsche” kerk bezocht had, waarvan hij er 11.000 kon bestudeeren. Op zekerden dag vroeg ik hem :

„Dr. Sullivan, op welke wijze verschilt het „Mormoonsche” volk onder de Hawaiïan in matigheid en bekwaamheid van de andere Hawaiïan op deze eilanden?”

Hij zeide: „Gij hebt „den room” van de eilanden”. Wel, zij waren niet „den room” toen zij het evangelie aannamen. De meeste van hen waren, wat wij noemen „afgeroomde melk”, maar het evangelie, het in acht nemen van de beginselen, die ik zooeven noemde, maakt van ieder persoon een beteren burger, een beter vader, een beteren zoon, een beter werkman.

In Manchester, in Engeland, begroette ik een man, die gedurende 7 jaren lid van de kerk was. Hij zeide: „Toen ik de eerste maal het

evangelie hoorde van een van uw zendingen, was ik een zwaar drinker en keerde dikwijls van mijn werk naar huis, half-dronken, dikwijls 6 avonden in de week. Mijn huisgezin was ongelukkig. Mijn gezondheid ondermijnd." Nu is hij een beeld van gezondheid en een voorspoedig man eenige minuten buiten Manchester. Hij zeide: „De vruchten van „Mormonisme" heb ik persoonlijk geproefd en ze heilzaam bevonden." Gehoorzaamheid aan het „woord van wijsheid" brengt dezelfde resultaten aan allen, die haar leeringen gehoorzamen.

Wat zijn de vruchten, wat betreft het huiselijk leven? In de eerste plaats zeggen de sociologen dat het huisgezin de grondlegging is van een waar bestuur. En juist hierin worden wij door hen, die ons niet kennen, grootelijks verkeerd beoordeeld. Zij denken dat „Mormonisme" den socialen opbouw van het huiselijk leven dreigt te ondermijnen. Niets is verder van de waarheid. O, ik wilde dat gij even uw oogen zou kunnen sluiten, gelijk ik doe op dit oogenblik en in herinnering terugblikken op de tehuizen van de kinderjaren van deze mannen achter mij, op het tehuis van ieder getrouwen jongen en meisje van de Heiligen der Laatste Dagen, in de wereld.

Het fundamenteele element van een rein, gelukkig tehuis is zedigheid. Ik wil u een geschiedenis verhalen van een jongen man, zooals mij verteld werd door den president van de Normal-Training School in Kirksville, Missouri. Hij woonde de Algemeene Leeraarsvergadering bij, die eenige jaren geleden gehouden werd in den tabernakel te Salt Lake City. Hij sprak over wijlen den staatsopzichter van publiek onderwijs, prof. A. C. Nelson, een „Mormoonsche" jongen, dien dr. Kirk ontmoet had in een van de conferenties in de oostelijke deelen van de Vereenigde Staten. Op zekeren dag gingen zij voorbij het Brigham Young-Monument, aan welks voet zich een afbeelding bevindt van de pioniers, hun handkarren trekkende door de vlakten en een ander waarop ossenspannen overdekte wagens voorttrekken.

Dr. Kirk zeide eenigszins sarcastisch: „Nelson, ik veronderstel dat uw ouders de vlakten overstaken in één van die wagens."

„Dr. Kirk", zeide Nelson, „mijn ouders waren te arm om een ossenspan te koopen. Mijn moeder duwde een handwagen duizend mijlen en liep den geheelen weg tot Salt Lake City."

„Welk een groote opoffering voor een ideaal", zeide dr. Kirk.

„Mijn moeder was een hoogstaande vrouw", zeide Nelson.

En toen zeide dr. Kirk: „Nelson bewees haar grootheid door mij de volgende geschiedenis te vertellen:

„Toen ik een knaap was, knielend aan haar schoot, leerde zij mij door mijn kinderjaren, mijn leven als volwassen man te gaan, even zoo rein en kuisch als mijn zuster."

„Ik was bij hem", zeide dr. Kirk, „toen hij terugging naar een groot geneesheer om een operatie te ondergaan dicht naast den keelader. De dokter zeide: „Nelson, gij hebt maar één kans op de

honderd." Toen zeide Nelson: „ik waag dien kans". De dokter zeide daarop: „Hebt gij ooit aan ziekten geleden die het gevolg zijn van sexueele onreinheid?" „Welneen", zeide Nelson verontwaardigd, „ik ben een Heilige der Laatste Dagen." „Welk verschil maakt dat uit?" „Wel, dit verschil, dokter: In ieder gezin van een Heilige der Laatste Dagen wordt geleerd, zooals men mij geleerd heeft, om door jeugd te gaan naar den mannelijken leeftijd even zoo rein als een meisje. Er is geen dubbele moraliteitsstandaard in de kerk van Christus".

„Hebt ge op deze wijze geleefd?" vroeg de dokter. „Ja". „Dan zullen wij de operatie uitvoeren." En dr. Kirk was met Nelson, een gezond man, toen zij de stad hunner tehuizen wederom bezochten.

Nu, wat heeft dit te maken met het huiselijk leven? Zóóveel, dat, wanneer een jonge man een rein, jong meisje naar het altaar leidt, zij weet dat haar hand gehouden wordt door een andere hand, die even kuisch is als de hare. Zij weet dat zijn bloed onbevlekt is, en dat, indien zij gezegend zouden zijn met kinderen, die kinderen aanspraak kunnen maken en ook zullen hebben een koninklijke geboorte, waarmede ik bedoel dat zij in deze wereld zullen komen, onaangetast door het vergif dat duizenden en tienduizenden huisgezinnen, die anders gelukkig en gezond zouden kunnen zijn, in de diepste ellende stort. Gij zult dan weten dat een onrein tehuis een onreine maatschappij vormt.

Ik geloof dat ik u in 't kort geen treffender beeld kan geven van het tegengestelde soort van leven, van een onzedelijk leven, dan dat wat geschreven is door een van onze Amerikaansche schrijvers. Dit heeft geen betrekking op u, maar het zal mijn onderwerp beter toelichten.

Een jonge man zeide: „Ik ga het er eens van nemen en doen wat een jonge man wenscht te doen. En ik geloof niets van alles wat de predikanten zeggen, en ik geloof niet in een God die ons bloed en vuur geeft en ons in de hel slingert omdat wij de roep van onze verlangens volgen". En hij zeide godsdienst is vuil en de wetten van de wereld zijn van nul en geener waarde, en hij die gesnapt wordt en de rekening niet kan aanzuiveren is een slecht man. „Want ik heb overal menschen gezien die wellustig den weg van ondeugd en vrouwen betreden, en de predikanten lachen hen toe zoolang als zij den prijs betaalden. Dus deed ik mijn eigen zin en leefde het leven der stad; toen nam ik mij een vrouw en vestigde mij. Ik had geld genoeg gespaard voor de eenvoudige genoegens van een tehuis en een menigte zoons en dochters. Ik trad in het huwelijk met een gezond en deugdzaam meisje met een groot geloof. Ik gaf in ruil mijn rijkdom en een trotschen, ouden familie-naam.

Zij zou moeder worden en toen zij in benauwdheid schreeuwde, was ik wild van angst en liefde. Maar ik wilde dat zij gestorven ware, want de zoon die geboren werd, was blind en kreupel en

zwak en ziekelijk en de moeder was een wrak geworden. Zoo was het. Zij had mijn schuld betaald, nog vertelde mij niemand datgene wat ik noodig had te weten. De menschen praten te veel van een ziel uitgesloten van hemelsche vreugden, maar niet genoeg van de ongeboren babies, gebrandmerkt door de zonden van hunne vaders”.

„Mormonisme” gehaat en bespot door hen die het niet kennen, zoude van ieder huis die toestanden verbannen die tot zulke ellende zouden leiden. En dit is een van de redenen waarom wij een tempel hebben. En iedere jonge man wiens lichaam onrein is, heeft geen recht op de zegeningen van het eeuwig huwelijk in die heilige plaats.

Deze twee zijn vruchten van het „Mormonisme”. Zijn maatschappelijke zegeningen zijn evencens prijzenswaardig en heerlijk. En omdat wij weten hoe goed en heilzaam en heerlijk het leven van een Heilige der laatste dagen is, zeggen wij tot de geheele wereld: „Kom, onze levensweg is de beste, omdat het het beste werkt. Ons volk is werkzaam, voorspoedig en gelukkig, omdat wij elkander helpen in het productieve leven. Wij verknoeien niets van onze zelfstandigheid in ondeugd, weelde of praalvertoon. Wij verkwisten onze energie niet door kijven, dobbelen of ongezonde gewoonten, maar wij bewaren onze energie tot opbouw van het Koninkrijk Gods; hetwelk, laat mij u verklaren, niet een mystiek Koninkrijk is, maar een werkelijk Koninkrijk”.

Wij getuigen dat het Evangelie hersteld is onder de volkeren door Jezus Christus, de Heer, in voorbereiding voor dien dag, wanneer Christus persoonlijk op de aarde zal regeeren. Hem aanbidden wij. Van zijn persoonlijkheid getuigen wij. Zijn verlossend offer was voor de verlossing en zaligmaking en verhooging van het menschelijk geslacht.

God verhaaste den dag wanneer alle Christelijke kerken het Evangelie zullen aannemen zooals Hij het leerde, en één zullen zijn in het prediken van vrede en reinheid onder elkander, door hetwelk aanneming de tijd van het duizendjarig rijk verhaast zal worden.

Aan u, mijn medewerkers, wil ik tenslotte nog zeggen: Leef zoo dat de menschen, wanneer zij uw goede daden zien, geleid zullen worden hun Vader die in den hemel is, te verheerlijken. Dan zullen zij zeggen wanneer zij op uw leven zien: „Indien dat de vrucht is van de Kerk van Jezus Christus, noemen wij haar goed”. God's zegen zij met u, onze vrienden. God's geest beware de volkeren vandaag, dat in plaats van haat, de geest van Christus in hun midden moge zijn. Ik bid dit nederig in den naam van Jezus mijn Verlosser. Amen.

J. H.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE — ASSISTENT: C. ZAPPEY

OORSPRONG VAN DE „GEREORGANISEERDE KERK” DE VRAAG VAN VERWERPING — ZALIGHEID VOOR DE DOODEN.

(Vervolg).

Wie de Kerk verliet.

Het is niet mijn begeerte om u den indruk te geven dat er geen afval was ten tijde van het martelaarschap en gedurende den uittocht vanuit Nauvoo, want er waren velen die het werk verzaakten, maar vergeleken met het leden-aantal der Kerk waren het er maar weinigen. Wie waren zij? Verzaakten de getrouwe heiligen de Kerk dien tijd? Verlieten diegenen die hun levens waagden — die geschoten waren tegelijkertijd met den Profeet en Patriarch, de Kerk? Neen! Wij zien dat de getrouwe Heiligen der Laatste Dagen, die het Evangelie in hun harten geplant hadden, de Kerk niet verlieten. Wie waren het dan die het werk verzaakten? Ik zal het u verhalen.

In de gelijkenis van den zaaier zeide de Heiland:

„Zie, een zaaier ging uit om te zaaien. En als hij zaaide, viel een deel van het zaad bij den weg; en de vogelen kwamen en aten dat op. En een ander deel viel op steenachtige plaatsen, waar het niet veel aarde had; en het ging terstond op, omdat het geen diepte van aarde had; maar als de zon opgegaan was, zoo is het verbrand geworden, en omdat het geen wortel had, is het verdord.”

In het verklaren van deze gelijkenis zeide Hij:

„Maar die in steenachtige plaatsen bezaaid is, deze is degene die het woord hoort, en dat terstond met vreugde ontvangt; doch hij heeft geen wortel in zichzelf, maar is voor eenen tijd; en als verdrukking of vervolging komt om des woords wil, zoo wordt hij terstond geërgerd.”

Deze waren diegenen die de Kerk verzaakten gedurende den uittocht vanuit Nauvoo. Niet de getrouwen, die beproefd en trouw bevonden waren en die een verblijvende getuigenis van de waarheid bezaten. Laat ons nu zien wat Gen. Thomas L. Kane zegt over dit onderwerp. Hij bezocht Nauvoo ongeveer deze tijden, alzoo de kampen van Israël. In het postscriptum van de tweede uitgave van zijn lezing over „De Mormonen”, zegt hij, bladzijde 86:

„De Mormonen zooals ik ze zag, ofschoon een meerderheid, waren maar een gedeelte van de Kerk zooals zij bloeide in Illinois. Toen de ver-

drukking daar triomfeerde en er geen andere keuze overbleef voor de standvastigen in het geloof dan de vlucht vanuit Egypte naar de wildernis, zooals het genaamd werd, verzaakten al hun „gunstig-weer-vrienden” hen.”***

„Zoo zijn de Mormonen gebroken en gezift, als het ware, door ellende. Hunne listige leiders hebben hen verlaten om grootere fortuinen op andere plaatsen te zoeken. Diegenen die van de oude groep overgebleven zijn, zijn het volk, de massa, altijd eerlijk over 't algemeen en zelfs oprecht in dwaling. Hunne leiders zijn eenige beproefde, vertrouwde mannen, weinig ingewijd in het beramen van synagogen en meer bekend voor diensten bewezen dan voor belooningen ontvangen. Zij zijn de mannen, die ik op het prairiepad zag, deelen de zorgen met de bedroefden en gebrek met de armen; het hoofd van hen allen, een man van zeldzame natuurlijke begaafdheid, aan wiens meesterlijke leiding zij grootelijks hun tegenwoordigen voorspoed verschuldigd zijn, zijn eigen ossenspan drijvende en zijn ziek kind op zijn arm dragende.”

Wij bezitten de verklaring van Sidney Rigdon, één van diegenen die het werk verzaakten. Zij kan in zijn „Messenger and Advocate” van Juni 1846, bladzijde 474—5 gevonden worden en een gedeelte van zijn verklaring zal ik nu lezen.

„Hun kamp (dat is het kamp van de verbannen, de pioniers) is in het westelijk gedeelte van Iowa, ongeveer 200 mijlen ten westen van Nauvoo. Hun toestand, volgens onzen zegsman, is zoo ellendig als het eenigszins kan zijn. Hun voorraad levensmiddelen die zij met zich namen, is snel aan het verminderen, zoo zeer, dat zij niet verder voort noch terug kunnen gaan. Zij vertoeven daar zonder beschutting, niets anders hebbende dan tenten en wagens en hunne tenten verkeeren in zulk een slechten staat, dat zij de regen niet weren die onophoudelijk gevallen is sinds hun aankomst. In dezen verschrikkelijken toestand kunnen de ouden van dagen, de zwakken, de moeders en de teedere kleine gevonden worden. Toen onze zegsman hen verliet, zouden zij 300 of 400 akkers gaan omheinen met het doel om een maisoogst te verbouwen, om zodoende te probeeren het leven te bewaren.*** Deze genoemde Young beweert een volgeling van Christus te zijn en gemeenschap met Hem te hebben en openbaringen van Hem te ontvangen; maar waar zijn nu zijn aanmatigen? Hij heeft, volgens onzen zegsman, 800 of 1000 menschen ver in de wildernis gebracht, zonder voedsel, zonder beschutting, hijzelve rechter zijnde, zonder plan.*** Een jammerlijker staat dan deze kan niet gemakkelijk ingedacht worden. Onze zegsman zegt dat, toen hij de plaats verliet, hetwelk drie weken geleden was (en ik moge toevoegen dat het zeer duidelijk is volgens dit verslag waarom hij de plaats verliet) de modder door de aanhoudende regens zes inches diep rondom het kamp was.”

Ik veronderstel dat er eenigen dezen namiddag aanwezig zijn, die de moeilijkheden, welke de pioniers hebben moeten doormaken, kunnen beseffen. Moeilijkheden, die 's menschen ziel beproefden en die de getrouwen alleen in staat waren te verduren.

Ik heb u nu aangetoond dat de groote meerderheid van de Heiligen der Laatste Dagen President Brigham Young volgde en getrouw was aan de Kerk. Wij krijgen een goed idee van het nummer dat zich verspreidde van de getuigenis van William W. Blair.

Weinigen sloten zich bij de „Gereorganiseerde” aan.

Van de leden van de Kerk, die in 1844—6 lidmaat waren, heelt de „Georganiseerde” Kerk niet meer, en waarschijnlijk minder dan

1000 bekeerlingen ontvangen, welk feit aantoonde dat de afval in 1844—6 niet zoo groot was als de senator van Michigan en leden van de „Reorganiseering” verklaard hebben. Deze verklaring is gebaseerd op de getuigenis van William W. Blair, één van de origineele leden van de „Gereorganiseerde” Kerk, toen hij getuigde voor het Gerechtshof van Hooger Beroep van de Vereenigde Staten voor het westelijke arrondissement van Missouri in 1894, in het tempelperceel rechtsgeding, welk geding gehouden werd voor het in eigendom verkrijgen van bezittingen, welke in de handen van de „Kerk van Christus” of „Hendrikieten” waren.

Voor dit gerechtshof getuigde mr. Blair, die voor vele jaren een lid was van het presidentschap van de „Gereorganiseerde” Kerk, dat 1000 waarschijnlijk een te hooge raming was voor de leden van de origineele Kerk, die zich vereenigd hadden met de „Gereorganiseerde” Kerk. Hij kon „ongeveer zeggen”, dat 1000 zich aangesloten hadden met de „Gereorganiseerde” Kerk en mogelijk was deze raming te groot.” Record pp. 180, 181.

Oorsprong van de „Gereorganiseerde” Kerk.

Wij zullen nu den oorsprong van deze „Gereorganiseerde” Kerk nagaan. Vele menschen denken dat dit genootschap ontstond ten tijde van het martelaarschap of onmiddellijk na het martelaarschap. Maar dat is het feit niet. In werkelijkheid was het niet vóór 1860, dat het zijn bestaan verkreeg — 16 jaren na den dood van den Profet Joseph — maar de twee mannen, die hoofdzakelijk verantwoordelijk waren voor het organiseeren, begonnen hun werk in 1852—3. Deze mannen waren Jason W. Briggs en Zenas H. Gurvey. Misschien zal een korte schets van hun levens interessant zijn.

Jason W. Briggs, die de werkelijke stichter van de „Gereorganiseerde” Kerk was, of welke wellicht meer dan enig ander deed om die secte te voorschijn te brengen, werd den 25sten Juni 1821 te Pompey, Onondaga provincie, N.Y., geboren. Het wordt beweerd, dat hij zich met de Kerk omstreeks het jaar 1842 vereenigde te Potosi, Wis., maar wij hebben geen geschiedenis van dezen man, uitgezonderd zooals wij het door de verslagen van de „Reorganisatie” verkrijgen. Zijn tehuis was van 1842 tot 1845 te Beloit, Wis. Tot het jaar 1846 verbleef hij met de Kerk onder de leiding van President Young en de Twaalven. Het is interessant om op te merken dat de uittocht vanuit Nauvoo 4 Februari 1846 begon, zoodat wij met een veilige gerustheid kunnen zeggen dat deze man één van die „gunstig-weer-vrienden” was.

Na den uittocht sloot hij zich bij James J. Strang aan en in zijn organisatie werkte hij zeer uitgebreid in de bediening. (Gereorganiseerde Kerkgeschiedenis iii; 737) vervullende korte zendingen naar verschillende gedeelten van New-York en in Wisconsin.

In September 1849, tezamen met B. G. Wright, organiseerde hij de Waukesha-vertakking van mr. Strang's Kerk. (Gereorganiseer-

de Kerkgeschiedenis iii : 737—8). Nu herinner, dit was in September 1849 en de organisatie van deze vertakking was in de „Strangite Kerk.” Omtrent denzelfden tijd organiseerde hij alzoo de Beloit-vertakking voor dezelfde organisatie.

In 1850 verliet hij de organisatie van mr. Strang en vereenigde zichzelf met William Smith, welke zelf een volgeling van mr. Strang geweest was, totdat hij werd afgesneden van die organisatie. In William Smith's Kerk accepteerde mr. Briggs de positie van „apostel”, maar ten tijde van de ontbinding van William Smith's Kerk in 1851 onttrok hij zich en vereenigde zich met Zenas H. Gurley. Dan organiseerden deze twee mannen wat te dien tijde genaamd werd de „Nieuwe Organisatie van de Kerk”, maar vandaag bekend als de „Gereorganiseerde” Kerk.

In 1886, tezamen met de familie van Zenas H. Gurley, onttrok mr. Briggs zich van de „Gereorganiseerde”, welke hij had verwekt. (Saints' Herald, 33 : 248—9). Zijn redenen waarom hij zich onttrok, zullen wij later in overweging nemen.

Zenas H. Gurley was actiever in de Kerk voor den tijd van het martelaarschap. Hij was verordineerd een zeventiger in Nauvoo in 1844 en toen het 21ste quorum van zeventig werd georganiseerd op den 6den April 1845, werd hij als senior president verkozen, hij de oudste zijnde van de verkozen presidenten. Hij werd in den staat New York 29 Mei 1801 geboren en was daarom 43 jaren oud in 1844.

Wij weten iets van den loopbaan van dezen man tusschen den tijd van het martelaarschap en den uittocht, uit de notulen van dit zeventigers quorum. In de notulen van 2 November 1845 lezen wij :

President Zenas H. Gurley maakte zijn verontschuldiging voor zijn afwezigheid in de twee laatste vergaderingen. Hij breidde over het onderwerp uit (n.l. het onderwerp dat besproken werd). Hij zeide dat hij de verzekering van een vermeerdering van kracht van het Priesterschap had verkregen bij elke toevoeging van autoriteit, die hij had ontvangen. Wij zouden de beste menschen in de wereld moeten zijn als wij de voorrechten overwegen die wij bezitten als leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, verlicht met goddelijke openbaring. Hij vermaande de broederen om niet eerzuchtig te zijn, maar door hun eigen verdiensten te stijgen, en de armen in hunne droefheid te bezoeken.”

(Wordt vervolgd).

In de „Nieuwe Rotterdamsche Courant” van Zaterdag 3 Maart, welke courant zich al meermalen op een onbevooroordeelde wijze heeft uitgelaten over ons volk, vinden wij het volgende artikel :

Een Mormoonsche Doop.

Men schrijft ons uit Haarlem :

Op uitnoodiging van iemand met Mormoonsche connecties heb-

ben wij een Mormoonschen doop bijgewoond. Deze behoort tot die godsdienstige plechtigheden, die, hoezeer in allerlei vorm onder ons volk gevierd, betrekkelijk weinigen onder ons kennen. Men moet er al eens gelegenheid voor krijgen.

Toch heeft het bijwonen van dergelijke plechtigheden zijn nut ook voor hen, die te ver van den betrokken kring afstaan, om haar als medegehoovige te waardeeren. Wij lazen onlangs in een buitenlandsch geschrift den term: „godsdienstig burger”. Welnu, voor „godsdienstige burgers”, waarmee de schrijver de lieden bedoelt, die alles wat een beetje anders is dan hun eigen geloofspraktijk, als rareiteit of abnormaliteit uitlachen, zijn ongewone verschijnselen als een Mormoonsche doop uiterst leerzaam.

Immers heeft het voor den „godsdienstigen burger” den schijn, alsof alle aanhangers van z.i. zonderlinge godsdiensten excentrieke menschen moeten zijn, onnoozelen of bedriegers of op zijn minst althans overspannen, onnaatschappelijke wezens. De leerzaamheid van de kennismaking ligt nu voornamelijk hierin, dat de gast, die gekomen is in de vooronderstelling, dat hij als een vreemde eend in de bijt zal worden aangekeken en zich zal gevoelen als een kat in een vreemd pakhuis, zich ziet opgenomen in een kring van doodgewone, verstandige, practische en wellevende menschen, wier gedragingen voor henzelf even normaal en even weinig emotioneel blijken te zijn als voor hem het werpen van den traditioneelen cent in het kerkzakje.

Het heeft ons bij dergelijke gelegenheden wel meer getroffen, welk een prettige ontvangst den belangstellende ten deel valt juist in die z.g. zonderlinge kringetjes, die om hun gevaarlijke ketterijen door het gros der andersdenkenden worden geschuwd. Het huiselijke en knusse van die besloten gezelschapjes scheidt een veilige sfeer; aangenaam is de geest van onderlinge welwillendheid en zachtzinnigheid, waarin men zich voelt opgenomen; weldadig de hartelijke, argelooze wijze, waarop de genooten met warmte en stelligheid vertellen over hun geliefd geloof.

Door de bombastische bestrijding van godsdienst-burgerlijke geestdrijvers stelt men zich den Mormoon in gezelschap met den „Heiden”, den „Boeddhist” en al de overige gruwelijke wezens, die de verbeelding van den angstvalligen geloovige bevolken, onwillekeurig voor als een soort nog slechts half getemden woesteling, die aan „veelwijverij” doet en allerlei duivelsche aanslagen op geloof en deugd in zijn schild voert.

Wij moesten om de tegenstelling lachen, toen we het goedmoedig moedertje aankeken, dat, gedekt met de degelijke Noord-Hollandsche boerekap, tegenover ons zat, geflankeerd door wel de meest onschuldige gezichten van eenvoudige lieden uit de kleine burgerij. En die zendelingen, waartegen plichtsgetrouwe herders waarschuwen als tegen „wolven in lamskleeren”, welk een trouwhartig kop had de oudste van hen en welk een gewone man was

hij in zijn spreken! En toch was hij rechtstreeks uit Amerika aangeland, deze patriarch, oom van twee neven, die als zendeling waren „uitgekomen” en nu hier in de praktijk zouden worden ingeleid.

Ambachtslieden waren het, bij het schildersvak, maar op het voorbeeld van de Galileesche visschers gevoelden ze zich uit hun arbeid geroepen om als apostelen uit te trekken. Straks zouden ze, na behouden thuiskomst, weer de verfkwaast hanteeren. De jongste, die vanavond den doop zou bedienen, was nog maar amper achttien jaar; een stevige knaap met blozende wangen, die aan een boerenkapelaan deed denken.

Wie bij een Mormonendoop sensatie verwacht, zal zich bitter teleurgesteld voelen. Behoudens de sfeer van huiselijkheid en goedwillendheid, ontbrak ten eenenmale, wat men in godsdienstige plechtigheden „stemming” pleegt te noemen. Het was wel de nuchterste zaak van de wereld. Praktisch, zonder omslag, echt Amerikaansch!

De omgeving ontwapende terstond reeds den op sensatie beluste. Want de plechtigheid vond plaats in een bekende openbare badinrichting „Stoop's Bad”; het grootscheeps en weelderig opgezet badhuis, door den Bloemendaalschen philantroop aan Haarlem's zwemlustigen geschonken, leende zich tot dit doel uitermate. 't Was werkelijk, of het opzettelijk voor deze rituele plechtigheid was gebouwd. De grootsche afmetingen, de ruime hallen en breede trappenhuizen met hun beelden en bekkens, de zalen en vertrekken rondom het onafzienbaar bassin, dat met zijn groen schemerenden bodem de booglichten uit den hoogen koepel weerkaatste, de kleine gemeente, ten overstaan van deze grootsche afmetingen bijna in 't niet vervallend, als opeengedrongen groepje daar op een balkon verre boven het water, en beneden de enkele witte figuren der doopelingen met den apostel, wadend door de groene golven, — het was alles even schilderachtig. Men kon zich verbeelden in den Tempel van Salt Lake City te zijn.

Toch versterkte ook juist weer deze omgeving den indruk van nuchterheid. De aanwezigheid van den badmeester en de badjufvrouw, die de zwembroekjes aanreikten en instructies gaven betreffende het gebruik van douche en dergelijke voorbereidselen, deed, juist omdat deze zeldzaam correcte en hoffelijke beambten het geval ook als een doodgewone zaak en zonder hinderlijke nieuwigheid beschouwden, afbreuk aan het liturgisch karakter.

Trouwens ook de betrokkenen zelf bevorderden op geenerlei wijze dit karakter. De oude Amerikaan en zijn neef, die als „ouderlingen” van de plechtigheid getuige moesten zijn, stonden aan den oever in een gewoon colbertpakje, evenals trouwens het drietal belangstellenden, dat de plechtigheid van nabij mocht gadeslaan, doch deze juist moest betalen met een offer aan het decorum. Toch was het, bij deze zakelijke verschoonpartij niet eens een stuitend gezicht, de ouderlingen en hun gasten als Zandvoortsche dagjes-

menschen op bloote voeten langs den rand van 't bassin te zien schrijden.

Want om de z a a k was het te doen. Godsdienst bestaat niet uit veelheid van woorden; godsdienst kan in bepaalde gevallen een d a a d zijn. Zonder voor- of nabetrachting geschiedde de doop. De beide slachtoffers — want zoo beschouwde men ze onwillekeurig — werden door den stevigen knaap in het water getrokken, dat ze, met wel angst in hun blikken en in hun bibberend lijf, toch manmoedig trotseerden.

Tot aan 't middel in 't water staand, waarboven hun biddend gevouwen vuisten uitstaken, keken ze met smeekende oogen naar... den beul, zouden we bijna zeggen. Want, de associatie drong zich op, wij hadden even het ijselijk gevoel, een terechtstelling bij te wonen. Vooral toen na het prevelen van de formule, waarbij de oude rot van een ouderling trouwhartig, maar nuchterweg, een paar maal een vergissing van zijn dienstdoenden neef herstelde, deze onverhoeds zijn angstigen doopeling met een ruk achterover trok en deze een oogenblik kopje onder naar den bodem ging zeilen, beving ons de emotie van een executie.

Een executie is het dan eigenlijk ook deze doop. Men beroept zich er bij op den Romeinenbrief, die zegt dat wij door den doop met Christus b e g r a v e n worden, z o o d a t w i j d o o d z i j n, opdat, zooals Christus door de heerlijkheid des Vaders uit de dooden is opgewekt, wij ook zoo een nieuw leven leiden.

Dat ééne oogenblik onder water, waaruit de even onverhoedsche ruk van den sterken jonkman den snuivenden en proestenden doopeling verlost, zal dezen bijblijven en hem inderdaad het besef geven, dat een bijna verdronkene moet hebben, wanneer hij amper gered, een nieuw leven mag beginnen. Zulk een sterke impressie bezit ontegenzeggelijk een waarde, die bij het geriefelijker dropje op 't voorhoofd ontbreekt.

Er is een verschil tusschen 't symbool en de daad. Wij kunnen ons na dit schouwspel voorstellen, hoe oorspronkelijk de ridderslag ook geen kleinigheid moet zijn geweest. En hun, die zoo aan secure belijdenisvragen hangen, zouden we aanraden den doop door onderdompeling voor toetreding tot de kerk verplichtend te stellen; beter waarborg voor oprechtheid en gehechtheid is kwalijk te bedenken.

Een Mormoonsche vrouw lachte ons na afloop om onze kleinzeerigheid uit. „'t Is nu niets meer”, zei zij. „Toen wij gedoopt werden, moest dit nog buiten gebeuren in 't Spaarne, en we hebben eerst een bijt in het ijs moeten hakken, maar toch hebben we er niets van gevoeld en nergens last van gehad”.

Ook de inzegening van de gedoopten door handoplegging wonden wij bij; deze „daad” onderscheidde zich eveneens door nuchteren eenvoud; de gemeente vatte deze plechtigheid ook uiter-

mate huiselijk op. Afgaande op onze indrukken, meenen wij voornog niet gerechtigd te zijn, ons dienstmeisje tegen de Mormonen te waarschuwen.

Van over den Oceaan.

Geliefde Broeders en Zusters in de Waarheid,

Daar ik onverwachts naar Salt Lake City ben vertrokken en ik geen gelegenheid heb gehad om van u allen afscheid te nemen, roep ik u allen en vooral de Schiedamsche vertakking, een hartelijk vaarwel toe door middel van ons tijdschrift „De Ster”.

Ik hoop dat ik u allen eenmaal in Zion mag ontmoeten, want hier is de plaats, die God voor ons terzijde heeft gezet om Zijn volk te vergaderen. Het zal mij een vreugde en blijdschap zijn als het voorrecht mij ten deel zal vallen om door het Huis van God, de Tempel, te gaan en daar het werk te verrichten voor mijn bloedverwanten, die lang reeds het aardsche met het eeuwige verwisseld hebben.

Ik bid den Vader om u allen en vooral mijn goede ouders te zegenen. Laten wij allen eendrachtelijk voorwaarts gaan en Zijn geboden onderhouden.

Uw Zuster in het Evangelie,

ADRIANA GROTEPAS,
Salt Lake City, Utah.

Scheikunde.

De moderne scheikunde moge ons betere zeep gegeven hebben, maar zij heeft geen middel ontdekt, om de harten van zonden te reinigen, zij moge verscheidene nieuwe verfstoffen voor onze fabrieken geleverd hebben, maar zij kan u geen vreugde-olie voor rouw, geen gewaad des lofs voor eên benauwden geest schenken.

Zij mogen schitterende verlichting te voorschijn roepen, om de natuurlijke duisternis te verdrijven, en geweldige ontplofbare stoffen om levens te verwoesten en bergen te verbrijzelen, maar zij kan geen licht geven aan hen die zitten in de schaduw des doods, noch den slagboom doen springen, welke de zonde heeft opgericht tusschen den mensch en den heiligen God. Zij moge de lichamen der menschen opvullen met kruiden en medicijnen, maar zij kan hun harten niet vervullen met vreugde en blijdschap.

PHILIP MAURO.

INHOUD.

Rede uitgesproken door Apostel David O. Mc. Kay	blz. 81	Een Mormoonsche Doop . . .	blz. 92
Oorsprong van de „Gereorganiseerde Kerk” . . .	„ 89	Van over den Oceaan . . .	„ 96
		Scheikunde	„ 96

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.